

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie*

PUKNUTÉ
ZRKADLO

Agatha
Christie[®]

PUKNUTÉ ZRKADLO

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Elena Račková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Mirror Crack'd from Side to Side*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books, New York 1964,
preložila Adriana Oravcová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Mirror Crack'd from Side to Side © 1962 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Puknuté zrkadlo © 2016 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Agatha Christie® Miss Marple® are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Peter Brunovský 2016

Cover Photo © Shutterstock.com/Makitalo

ISBN 978-80-220-1931-6

Margaret Rutherfordovej s obdivom

*Tu zodvihla sa pavučina mdlá
a priečne pukol povrch zrkadla.
„Kliatba na moju hlavu dopadla!“
vykrikla lady zo Shallotu.*

ALFRED TENNYSON

1

Slečna Jane Marplová sedela pri okne. Videla odtiaľ do záhrady, na ktorú bývala kedysi veľmi pyšná. No to bolo už dávno. Keď teraz niekedy náhodou pozrela von oknom, radšej sa odvrátila. Na istý čas jej zakázali pracovať v záhradke. Nesmela sa zohýnať, kopať ani sadiť – nanajvýš trochu strihať stromčeky alebo kríky. Nepochybovala o tom, že starý Laycock, ktorý prichádzal tri razy do týždňa, robí, čo môže. Lenže vlastné úsilie, aspoň tak sa to ukazovalo (ináč nič mimoriadne), pokladal za veľké iba on sám, čo sa nedalo povedať o jeho zamestnávateľke. Slečna Marplová presne vedela, čo a kedy treba urobiť, a dávala mu podrobné príkazy. Starý Laycock vždy prejavil typický nadšený súhlas, po ktorom zriedkakedy nasledoval skutok.

„Pravdaže, milostivá slečna. Prvosienky zasadíme tam a canterburské zvončeky k stene, a tak ako vravíte, bude to prvé, do čoho sa pustím hneď na budúci týždeň.“

Laycock mal zakaždým naporúdzi rozumné výhovorky, ktoré veľmi pripomínali výhovorky kapitána Georgea z *Troch mužov v číne*, keď sa usiloval o to, aby nemusel vyplávať na more. V kapitánovom prípade bol vždy na vine vietor: buď fúkal z pevniny, alebo od mora, alebo z nespoľahlivého západu, či ešte zradnejšieho východu. V Laycockovom prípade bolo na vine počasie. Prisuché alebo priveľmi daždivé, mokrá pôda alebo slabý mráz. Prípadne musel urobiť niečo iné, oveľa dôležitejšie (zvyčajne to súviselo s kapustou alebo ružičkovým kelom, oboje totiž pestoval v neúmerne množstve). Laycock uplatňoval jednoduché záhradkárске zásady a nijaký zamestnávateľ, akokoľvek skúsený, ho nemohol od nich odučiť.

K zásadám patrili nesčíselné šálky čaju, ktorý musel byť slad-

ký a tuhý, aby ho povzbudil v namáhavej práci, ďalej ustavičné zametanie opadaného lístia na jeseň a napokon občasné pletie buriny medzi jeho obľúbenými kvetmi, najmä astrami a šalviami, aby v lete „dobro ukázali“, ako hovorieval. Vrelo súhlasil s postrekom ruží proti voškám, no priberal sa k nemu veľmi pomaly, a požiadavku, aby hrachor sadil hlbšie, zvyčajne odbil poznámkou, že by ste mali vidieť jeho hrachor! Keď si svoju prácu poctivo robil vlani, načo vopred také výstrednosti.

Aby sme boli k nemu spravodliví, svojim zamestnávateľom bol veľmi oddaný, vyhovoval ich pestovateľským vrtochom (aspoň pokiaľ si to nevyžadovalo ťažkú prácu), no zelenina, pekná kapusta alebo kúsok kučeravého kelu, bola preňho najdôležitejšia vec na svete; kvety pokladal za výstrednosti, ktoré pestujú iba ženy, keď nemajú čo robiť. Prejavil však záľubu v pestovaní už spomínaných astier, šalvií, záhonov lobélií, vrúbiacich chodníky, a letných chryzantém.

„Robil som trochu aj v tých nových domoch tam v novej štvrti. Všetci chcú mať pekné záhradky, to teda hej. Mali viacej sadeníc, ako potrebovali, tak som zopár doniesol a zasadil som ich medzi tie staromódne ruže, lebo už nevyzerajú veľmi dobre.“

Premýšľajúc o týchto veciach, slečna Marplová odvrátila oči od záhrady a vzala do rúk pletenie.

Bolo sa treba zmieriť so skutočnosťou: St. Mary Mead nie je už taký, ako býval. Pravda, keď sa to tak vezme, nič nie je také ako kedysi. Či ste už z toho obviňovali vojnu (obidve vojny), mladšiu generáciu, ženy, ktoré začali chodiť do zamestnania, atómovú bombu, alebo povedzme vládu, šlo vlastne len o to, že človeku pribúdajú roky. A taká rozumná stará dáma ako slečna Marplová si to aj veľmi dobre uvedomovala. Ibaže bolo zvláštne, že to väčšmi pociťovala práve v St. Mary Meade, lebo tam žila už dlhé roky.

Starosvetské jadro St. Mary Meadu však doposiaľ stálo. Bol tu ešte Modrý diviak, kostol s farou, skupinka domov z čias kráľovnej Anny a domy postavené v georgiánskom štýle, medzi nimi aj

dom slečny Marplovej. Bol tu aj dom slečny Hartnellovej i sama slečna Hartnellová, bojujúca do posledného dychu proti pokroku. Slečna Wetherbyová už zomrela, jej dom dostal po generálnej oprave svetlomodré dvere a okná a nasťahoval sa doň riaditeľ banky s rodinou. Aj vo väčšine ostatných domov bývali noví majitelia, no navonok sa takmer nezmenili, pretože si ich kúpili práve pre to, čo sprostredkujúci agent nazval starosvetským šarmom. Zvyčajne iba pristavili ďalšiu kúpeľňu a minuli kopu peňazí na novú vodoinštaláciu, elektrické sporáky a umývačky riadu.

No hoci domy vyzerali takmer rovnako ako kedysi, ťažko by sa dalo povedať to isté o hlavnej ulici. Obchody menili majiteľov, ktorí ich chceli naskutku a radikálne zmodernizovať. Nové obrovské výkladné skrine, za ktorými sa ligotali mrazené ryby, zmenili obchod s rybami na nepoznanie. Len mäsiar ostal konzervatívny – dobré mäso je dobré mäso, ak si ho môžete dovoliť. Ak nemôžete, musíte sa uspokojiť s lacnejšími kúskami alebo s tvrdšou roštenkou. Barnesov obchod s potravinami ostal nezmenený, za čo slečna Hartnellová, slečna Marplová a iní dennodenne ďakovali Bohu. Mal lákavé pohodlné stoličky, na ktorých sa dalo sedieť pri pulte a viesť príjemné debaty o odrezkoch slaniny a o rozličných druhoch syra. No na konci ulice, kde mal kedysi pán Toms obchod s košíkmi, stojí teraz veľkolepá nová samoobsluha – utrpenie pre všetky staršie dámy zo St. Mary Meadu.

„Balíčky s vecami, o ktorých ste jakživ nepočuli!“ zvolala slečna Hartnellová. „Kadejaké veľké škatule ovsených vločiek, nie aby decku urobili poriadne raňajky so šunkou a s vajíčkami. A navyše si musíte vziať košík, chodiť s ním hore-dolu a všetko hľadať. Niekedy prejde aj štvrt hodiny, kým nájdete všetko, čo potrebujete, a zvyčajne je to v nevyhovujúcom množstve – alebo priveľké, alebo primalé. A potom čakáte v dlhom rade, aby ste mohli zaplatiť a odísť. Veľmi únavné. Prirodzene, vyhovuje to tým ľuďom z novej štvrte...“

Tu sa odmlčala.

Pretože v dnešných časoch sa pri tomto slove zvyčajne končila

veta. Nová štvrť, sídlisko, ako to dnes nazývajú. Mala svoj vlastný život a bola to kapitola sama osebe.

Slečna Marplová rozčúlene vykrikla. Zasa jej ušlo očko. A nie len to, ušlo jej už dávnejšie. Prišla na to až teraz, keď musí začať uberať krčný výstrih a rátať očká. Vzala si voľnú ihlicu, naklonila pletenie bližšie k svetlu a ustarostene si ho prezerala. Ani nové okuliare jej už nepomáhajú. A to preto, uvažovala, že nadišiel čas, keď ani oční špecialisti s tými svojimi prepychovými čakárňami, modernými prístrojmi, oslepujúcimi svetlami, ktoré vám namieria do očí, a s vysočiznými poplatkami, aké vám naučtujú, už pre vás nemôžu veľa spraviť. Trochu nostalgicky spomínala, aký dobrý zrak mala ešte pred niekoľkými (no, možno nie tak celkom pred niekoľkými) rokmi. Z výhodného stanoviska v záhrade, skade bolo vidieť všetko, čo sa odohrávalo v St. Mary Meade, bys-trému oku slečny Marplovej takmer nič neuniklo. A cez okuliare, ktoré používala na pozorovanie vtákov (záujem o vtáky sa ukázal veľmi užitočný), mohla vidieť... Myšlienky jej zaleteli do minulosti. Ann Protheroeová v letných šatách kráča popri farskej záhrade. A plukovník Protheroe, chudák, veľmi nudný a nepríjemný človek, len čo je pravda – no aby ho takto zavraždili... Potriasla hlavou a v duchu si vybavila Griseldu, farárovu peknú mladú ženu. Drahá Griselda – veľmi verná priateľka – rok čo rok vianočný pozdrav. Z jej rozkošného bábätká už vyrástol mocný mladý muž, má veľmi dobré zamestnanie. Žeby strojný inžinier? Vždy veľmi rád rozoberal mechanické vláčiky. Za farou bol prielaz, potom poľná cesta a vzadu na lúkach sa pásol dobytok farmára Gilesa, tam, kde teraz – teraz...

Nová štvrť.

A prečo vlastne nie? spýtala sa slečna Marplová prísne. Jednoducho to muselo prísť. Nové domy boli potrebné, aj ich dobre postavili, aspoň tak počula. Bolo to „plánovanie“, či ako to volajú. No za nič na svete nevedela pochopiť, prečo každú ulicu pomenovali dvorom. Aubreyho dvor, Longwoodov dvor, Grandisonov

dvor a kopa ďalších. A pritom to vôbec neboli dvory. Slečna Marplová vedela veľmi dobre, čo je dvor. Jej strýko bol kanonikom v chichesterskej katedrále. Ako dieťa bola uňho a videla kláštor-ný dvor.

Bolo to podobné, ako keď Cherry Bakerová volala prepchatý starosvetský salón slečny Marplovej hala. Slečna Marplová ju jemne opravila: „To je salón, Cherry.“ A Cherry, pretože bola mladá a milá, usilovala sa zapamätať si to, hoci bolo jasné, že sa jej zdá smiešne používať slovo salón, a napokon sa jej vždy vyšmyklo hala. Len celkom nedávno pristúpila na kompromis a hovorila o obývačke. Slečna Marplová mala Cherry veľmi rada. Cherry, ináč pani Bakerová, bývala v novej štvrti. Patrila k armáde mladých manželiek, ktoré nakupovali v samoobsluže a prechádzali sa s kočíkmi po tichých uličkách v St. Mary Meade. Boli elegantné a dobre sa obliekali. Vlasy mali samá vlnka a kučierka. Smiali sa, rozprávali a pokrikovali jedna na druhú. Pripomínali krdeľ šťastných vtáčikov. Keďže nevedeli odolať zákerným nástrahám, aké so sebou prináša nákup na pôžičku, boli večne bez peňazí, hoci ich manželia dobre zarábali; a tak chodili pomáhať do domácností alebo variť. Cherry rýchlo a dobre varila, bola inteligentná, dobre vybavovala telefonáty a hneď si všimla každú nepresnosť v obchodníckych účtoch. Dost' nerada prevracala matrace a pokiaľ ide o umývanie riadu, slečna Marplová teraz prechádzala cez kuchynské dvere s odvrátenou hlavou, len aby nemusela vidieť Cherrinu metódu, podľa ktorej nahádzala špinavý riad do drezu a nasypala naň kopu čistiaceho prostriedku. Slečna Marplová nenápadne stiahla z obehu starú worcesterskú čajovú súpravu a odložila ju do rohového príborníka, odkiaľ ju vyberala len pri zvláštnych príležitostiach. Namiesto nej kúpila moderný servis s bledosivým vzorom na bielom podklade, bez zlatej ozdoby alebo čohokoľvek iného, čo by sa dalo v dreze poškodiť.

Aký to bol rozdiel v porovnaní s minulosťou... Napríklad ver-ná Florence, vzor ideálnej slúžky – a potom Amy, Clara a Alice, tie chutné malé slúžtičky, ktoré prišli zo Sirotinca svätej viery, aby

sa zacvičili, a potom šli ďalej na lepšie platené miesta. Niektoré z nich boli trochu naivné, veľmi často hovorili fufnavo, a Amy, tá bola vyslovene slabomyseľná. Klebetili a trkotali s ostatnými slúžkami v dedine a chodili sa prechádzať s pomocníkom z obchodu s rybami, s pomocným záhradníkom z panského sídla alebo s niektorým z mnohých pomocníkov pána Barnes, obchodníka s potravinami. Slečna Marplová na ne s láskou spomínala a myslela pritom na všetky tie vlnené kabátiky, ktoré neskôr uplietla pre ich deti. Nevedeli dobre telefonovať, a už vôbec nie rátať. Na druhej strane zase vedeli poriadne umyť riad a postlať. Boli šikovné, i keď nevzdelané. Čudné, že v dnešných časoch posluhujú v domácnostiach vzdelané dievčatá. Zahraničné študentky, aupairky, cez prázdniny zase študentky z univerzít alebo mladé vydaté ženy ako Cherry Bakerová, ktoré bývajú v nových štvrtiach vo falošných dvoroch.

Prirodzene, ešte vždy sa nájdu ľudia ako slečna Knightová. Táto posledná myšlienka prišla nečakane, keď sa pod krokmi slečny Knightovej, ktorá chodila v izbe nad jej hlavou, výstražne roz-cinkali lampy na rímse kozuba. Vyzeralo to, že slečna Knightová si už odpočinula a čoskoro sa vyberie na svoju popoludňajšiu prechádzku. O chvíľu sa príde spýtať slečny Marplovej, či jej nemá dačo priniesť z mesta. Myšlienka na slečnu Knightovú vyvolala v mysli slečny Marplovej zvyčajnú reakciu. Prirodzene, drahý Raymond (jej synovec) sa zachoval veľmi šľachetne a slečna Knightová bola tá najláskavejšia osoba na svete, ale posledná bronchitída ju naozaj oslabila, takže doktor Haydock veľmi rozhodne vyhlásil, že nesmie ostať v dome sama, nestačí, ak je niekto pri nej cez deň, ale... Tu sa zarazila. Nemalo zmysel dokončiť myšlienku, ktorá pokračovala: Keby to len mohol byť niekto iný, a nie slečna Knightová. No v dnešných časoch si staršie dámy nemôžu veľmi preberať. Oddané slúžky vyšli z módy. Pri vážnom ochorení si môžete s veľkými výdavkami a ťažkosťami zaobstarať riadnu nemocničnú ošetrovatelku alebo môžete ísť do nemocnice.

No keď prejde kritická fáza choroby, ste vydaní napospas takýmto slečnám Knightovým.

V podstate, uvažovala slečna Marplová, takéto slečny Knightové majú len jednu jediná chybu: vedia strašne liezť na nervy. Sú veľmi milé, súcitia so svojimi zverencami, splňajú ich želania, sú k nim prívetivé a veselé, skrátka, zaobchádzajú s nimi ako s duševne zaostalými deťmi.

No ja, povedala si slečna Marplová, hoci som možno stará, rozhodne nie som duševne zaostaté dieťa.

V tej chvíli slečna Knightová, trochu zadychčaná ako zvyčajne, bodro vyrazila z izby. Bola to vysoká päťdesiatšestročná žena s trochu ochabnutým svalstvom; mala svetlé šedivejúce vlasy upravené do zložitého účesu, okuliare, dlhý tenký nos a pod ním dobromyseľné ústa a nevýraznú bradu.

„Tak tu sme!“ zvolala s hlučnou veselosťou, ktorou chcela spríjemniť a oživiť smutný podvečer staroby. „Dúfam, že sme si dobre pospínkali!“

„Ja som plietla,“ odvetila slečna Marplová s ľahkým dôrazom na jednotnom čísle, „a spadlo mi očko,“ pokračovala, zahanbene a znechutene sa priznávajúc k svojej nešikovnosti.

„Ach jaj,“ povedala slečna Knightová. „Nuž čo, hneď to napravíme, no nie?“

„Vy to napravíte,“ požiadala ju slečna Marplová. „Ja to, bohužiaľ, neviem.“

Mierna trpkosť v jej hlase ostala bez odozvy. Slečna Knightová ako vždy veľmi dychtila pomôcť.

„Tak,“ ozvala sa po chvíli. „Nech sa páči, drahá. Už je to v poriadku.“

Hoci slečna Marplová nemala nič proti tomu, keď ju drahá (alebo dokonca holúbok) oslovovala predavačka zeleniny a ovocia alebo dievča v papiernictve, veľmi ju rozčuľovalo, keď ju tak oslovila slečna Knightová. To bola ďalšia z vecí, ktoré musia znášať staršie dámy. Spôsobne sa slečne Knightovej poďakovala.

„A teraz už pôjdem na svoju maličkú prechádzočku,“ vyhlásila slečna Knightová veselo. „Nebudem dlho preč.“

„Prosím vás, nech vám ani na um nezíde ponáhľať sa,“ namietla slečna Marplová zdvorilo a úprimne.

„Nerada by som vás nechala pridlho osamote, drahá, mohli by ste sa nudiť.“

„Naozaj mi to nebude prekážať,“ ubezpečovala ju slečna Marplová. „Možno si trochu,“ zatvorila oči, „zdriemnem.“

„Správne, drahá. Nemám vám niečo kúpiť?“

Slečna Marplová otvorila oči a uvažovala.

„Mohli by ste zísť k Longdonovi a opýtať sa, či sú už hotové tie záclony. A hádam by som potrebovala ešte jedno kľbko modrej vlny od pani Wisleyovej. A z lekárne škatuľku pastiliek z čiernych ríbezlí. A vymeňte mi knihu v knižnici – ale nech vám nedávajú nič, čo nie je na mojom zozname. Tá posledná kniha bola príšerná. Vôbec som ju nemohla čítať.“

Podala jej *Prebúdzanie jari*.

„No toto! Nepáčila sa vám? Myslela som, že budete nadšená. Taký pekný príbeh.“

„A ak vám to nie je príďaleko, hádam by ste mohli zísť až k Hallettovi a pozrieť sa, či nemá šľahače na vajíčka, tie, čo sa nimi šľahá zhora nadol, nie tie s otáčavou rúčkou.“

Veľmi dobre vedela, že nič také nemajú, ale Hallettov obchod bol najďalej. „Ak to všetko nie je priveľa...“ zamrmľala.

„Vôbec nie. Bude mi potešením,“ odpovedala slečna Knightová so zvyčajnou úprimnosťou.

Slečna Knightová vášnivo rada nakupovala. Bolo to pre ňu rovnako dôležité ako dýchanie. Mohla pritom stretnúť známych, porozprávať sa, poklebetiť si s predavcami, poprezeráť si rozličný tovar v rozličných obchodoch. Tejto príjemnej činnosti sa mohla venovať dosť dlho a nemusela mať pocit viny, že jej povinnosťou je ponáhľať sa nazad.

Slečna Knightová ešte raz pozrela na krehkú starú dámu, ktorá pokojne odpočívala pri okne, a radostne sa vydala na cestu.

Slečna Marplová počkala niekoľko minút, či sa slečna Knightová náhodou nevráti po nákupnú tašku, peňaženku alebo vreckovku (bola veľmi zábudlivá a často sa musela vracat'), a aj preto, aby sa zotavila z ľahkej duševnej únavy vyvolanej vymýšľaním toľkých nepotrebných vecí, o ktoré požiadala, potom rezko vstala, odhodila pletenie a cieľavedome vyšla z izby do predsieni. Z vešiaka zvesila letný plášť, zo stojana vzala paličku a prezula sa z papúč do pevných vychádzkových topánok. Potom vyšla z domu bočnými dvermi.

Potrúva jej to najmenej pol druhu hodiny, odhadla v duchu slečna Marplová. Určite – pri toľkých ľuďoch z novej štvrte, čo teraz nakupujú.

Slečna Marplová si v duchu predstavila slečnu Knightovú, ako sa u Longdona predčasne informuje o záclonách. Jej predpoklad bol pozoruhodne presný. Práve v tej chvíli slečna Knightová zvolala: „Pravdaže, bola som si istá, že ešte nebudú hotové! No keď o tom stará pani hovorila, prirodzene, sľúbila som jej, že sa zastavím a opýtam sa. Chudáci starí ľudia, tak málo vecí ich už vie potešiť. Treba im urobiť po vôli. A stará pani je taká zlatá. V poslednom čase trocha upadla, ale to sa dalo čakať, jej telesné a duševné schopnosti postupne slabnú. No tamtá látka je naozaj pekná. Máte ju aj v iných farbách?“

Prešlo príjemných dvadsať minút. Keď slečna Knightová konečne odišla, staršia pomocná predavačka pohrdavo poznamenala: „Tak teda upadá? Uverím tomu, až keď to uvidím na vlastné oči. Starej slečne Marplovej to vždy dobre myslelo, a stavím sa, že jej to myslí aj teraz.“ Vzápätí sa začala venovať mladej žene v priliehavých nohaviciach a tričku z plachtoviny, ktorá si pýtala krabmi potlačené voskované plátno na záves do kúpeľne.

Pripomína mi Emily Watersovú, pomyslela si slečna Marplová s uspokojením, aké pociťovala zakaždým, keď sa jej podarilo prirovnať nejakého človeka k niekomu z minulosti. Presne ten istý vrabčí mozog. Počkajme, čo sa stalo s Emily?

Usúdila, že vlastne nič. Raz sa takmer zasnúbila s jedným kap-

lánom, ale po niekoľkoročnom vzájomnom porozumení sa roz-
išli. Potom slečna Marplová pustila svoju ošetrovatelku z hlavy
a začala si všímať okolie. Rýchlo prešla cez záhradu a kútikom
oka si stačila všimnúť, že Laycock zrezal staromódne ruže spôsô-
bom vhodnejším pre čajové hybridy, no vôbec ju to nezarmútilo
ani jej to nepokazilo lahodný pôžitok z toho, že ušla a že podni-
ká výlet na vlastnú päť. Mala príjemný pocit dobrodruha. Zahla
doprava, prešla farskou brámkou, dala sa cestičkou cez farskú zá-
hradu a vyšla napravo od cesty. Na mieste niekdajšieho prielazu
boli teraz železné otáčavé vrátka a za nimi asfaltový chodník. Vie-
dol k peknému mostíku nad potokom. A na druhej strane poto-
ka, tam, kde sa kedysi rozprestierali pastviny s pasúcimi sa krava-
mi, bola nová štvrť.

2

S pocitom, aký prežíval Kolumbus, keď sa vydal ob-
javovať nový svet, prešla slečna Marplová cez mostík
a kráčala ďalej po chodníku, ktorý ju o necelé štyri minúty privie-
dol na Aubreyho dvor.

Pravdaže, slečna Marplová videla novú štvrť už predtým,
z Marketbasinskej cesty, to znamená, že z diaľky sa dívala na dvo-
ry a rady úhľadných, pekne postavených domov, ktoré mali tele-
vízne antény a modré, ružové, žlté a zelené dvere a okná. No do-
teraz pre ňu jestvovala len ako miesto na mape. Jej noha ta nikdy
nevkročila. A teraz tu konečne stála a pozorovala nový odvážny
svet, ktorý tu vyrastal, svet, ktorý bol podľa toho, čo o ňom po-
čula, veľmi vzdialený všetkému, čo poznala. Bol ako chutný mo-
del z detskej stavebnice. Slečne Marplovej sa zdal takmer nesku-
točný.

Aj ľudia vyzerali neskutoční. Mladé ženy v nohaviciach, zlo-
vestne vyzerajúci mládenci a chlapci, pätnásťročné dievčatá
s bujným poprsím. Slečna Marplová sa nemohla ubrániť pocitu,

že všetko vyzerá strašne skazene. Cupkala po ulici a takmer nikto si ju nevšímal. Len čo vyšla z Aubreyho dvora, už bola na Darlingtonovom. Kráčala pomaly a dychtivo zachytávala útržky viet mladých mamičiek, ktoré tlačili kočíky, počúvala, ako dievčatá oslovujú mládencov a hrozivo vyzerajúcich chuligánov (pre ňu boli všetci chuligánmi), ktorí si vymieňali nezrozumiteľné narážky. Matky vychádzali na prahy domov a vykrikovali na deti, ktoré ako vždy veľmi horlivo robili práve to, čo im zakázali. Slečna Marplová si s úľavou uvedomila, že deti sú stále rovnaké. Vzápätí si s úsmevom začala v duchu zaznamenávať svoju zvyčajnú sériu nových poznatkov.

Táto žena je celkom ako Carry Edwardsová... a tamtá tmavovláska presne ako dcéra Hooperovcov – aj ona si pobabre manželstvo ako Mary Hooperová. Tamtí chlapci... ten čierny je celkom ako Edward Leeke – silné reči, ale inak neškodný, naozaj dobrý chlapec, a ten plavovlasý akoby z oka vypadol Joshovi pani Bedwellovej. Dobrí chlapci, obaja. No obávam sa, že tento, čo sa podobá na Gregoryho Binnsa, sa nemá najlepšie. Predpokladám, že aj jeho matka je podobná...

Zašla za roh na Walshinghamský dvor a nálada sa jej s každou minútou zlepšovala.

Nový svet bol taký istý ako starý. Domy boli iné, ulice tu nazývali dvormi, šaty sa nosili iné, hlasy boli iné, no ľudské bytosti boli také ako odjakživa. A hoci sa slovník trochu zmenil, témy rozhorov ostali rovnaké.

Keďže slečna Marplová na svojej výprave ustavične zahýbala za nejaký roh, stratila orientáciu a znovu sa ocitla na kraji sídliska. Teraz sa nachádzala na Carrisbrookovom dvore, z ktorého polovica bola ešte vo výstavbe. V okne na prvom poschodí jedného takmer dokončeného domu stála dvojica mladých ľudí. Ich hlasy, rozoberajúce výhody stavby, zalietali dolu k slečne Marplovej.

„Musíš uznať, Harry, že je to pekné miesto.“

„To druhé nebolo o nič horšie.“

„Ale tu sú dve izby navyše.“

„No treba za ne zaplatiť.“

„Dobre, ale mne sa tu páči.“

„Bodaj by nie!“

„Ach, ty vždy všetko pokaziš. Vieš, čo povedala mama.“

„Tvoja mama má vždy čo povedať.“

„Neopováz sa ju urážať. Čo by som robila bez nej? A mohla sa zachovať oveľa horšie, to ti teda poviem. Mohla ťa dať na súd.“

„Ach, prestaň s tým, Lily.“

„Je tu pekný výhľad na vrchy. Dovidíš takmer...“ Vyklonila sa ďaleko z okna a vykrútila doľava. „Dovidíš takmer na vodnú nádrž...“ Ešte väčšmi sa vyklonila a neuvedomila si, že celou váhou leží na uvoľnených doskách preložených cez podobločnicu. Pohli sa, posunuli smerom von aj s ňou. Vykríkla a usilovala sa získať rovnováhu. „Harry...!“

Mladý muž stál nehybne – štvrt' či pol metra za ňou. Ustúpil o krok dozadu...

Zúfalo sa zachytávajúc prstami o stenu, dievčina sa napokon vzpriamila.

„Uf,“ vydýchla si prestrašene. „Len-len že som nevypadla. Prečo si mi nepomohol?“

„Odohralo sa to tak rýchlo. No, veď sa ti nič nestalo.“

„Viac k tomu nemáš čo povedať? Nebolo mi všetko jedno, ver mi. A pozri na moju blúzku, vpredu je celá špinavá.“

Slečna Marplová prešla kúsok ďalej a potom sa nečakane vrátila.

Lily stála vonku na ceste a čakala, kým mladý muž zamkne dom.

Slečna Marplová k nej pristúpila a rýchlo jej šepla: „Moja milá, na vašom mieste by som sa za toho mladého muža nevydala. Potrebujete niekoho, na koho sa dá v nebezpečenstve spoľahnúť. Prepáčte mi tieto slová, no zdá sa mi, že vás treba vystríhať.“

Obrátila sa a odchádzala.

Lily za ňou vyjavene hľadela. „No dobre, ale...“

Prichádzal jej vyvolený. „Čo ti povedala, Lil?“

Lily otvorila ústa a opäť ich zavrela. „Priniesla mi výstrahu od Cigánky, ak chceš vedieť.“

Zamyslene ho pozorovala.

Slečna Marplová sa usilovala čo najrýchlejšie zmiznúť, a len čo zašla za roh, potkla sa na kameňoch a spadla.

Z domu obďaleč vybehla žena.

„Božemôj, aký škaredý pád. Dúfam, že ste si neublížili!“ S prepiatou ochotou chytila slečnu Marplovú pod pazuchy a postavila ju na nohy. „Dúfam, že ste si nič nezlomili. Tak, to by sme mali. Predpokladám, že vás to trochu vyľakalo.“

Mala zvučný priateľský hlas. Bola to buclatá, pevne stavaná, asi štyridsaťročná žena, hnedé vlasy jej sem-tam pretkávali prvé šediny, mala modré oči a veľké dobrosrdečné ústa, v ktorých sa ligotalo, aspoň tak sa zdalo vyľakanej slečne Marplovej, neskutočne veľa bielych zubov.

„Bude lepšie, ak si u mňa chvíľku odpočiniete. Uvarím vám šálku čaju.“

Slečna Marplová sa poďakovala. Dala sa odvieť do malej izby prepchatej stoličkami a pohovkami potiahnutými pestrofarebným kretónom.

„Nech sa páči,“ povedala jej záchrankyňa a usadila ju do mäkkého kresla. „Pokojne sedte a ja postavím na čaj.“

Vybehla z izby, kde po jej odchode zavládlo hrobové ticho. Slečna Marplová si zhlboka vzdychla. Nijako vážne sa neporanila, no pád ju rozrušil. Pády v jej veku sú nebezpečné. Pri troche šťastia, pomyslela si previnilo, sa to slečna Knightová nikdy nedozvie. Opatrne pohýbala rukami a nohami. Nemá nič zlomené. Len keby sa v poriadku dostala domov. Hádam po tej šálke čaju...

Šálka čaju sa zjavila takmer vzápätí, ako si na ňu pomyslela. Na podnose na malom tanieriku boli aj štyri sladké koláčiky.

„Nech sa páči.“ Podnos sa ocitol na stolíku pred slečnou Marplovou. „Môžem vám naliať? Dajte si veľa cukru.“

„Bez cukru, ďakujem.“

„Musíte si dať cukor. Kvôli tomu šoku. Cez vojnu som pracovala v cudzine v poľnej nemocnici. Cukor pri šoku robí hotové zázraky.“ Hodila jej do šálky štyri kocky cukru a rázne čaj zamiešala. „Teraz to vypite a budete sa cítiť ako rybička.“

Slečna Marplová poslúchla.

Aká milá žena, pomyslela si. Niekoho mi pripomína, ale ko-
ho?

„Ste ku mne veľmi láskavá,“ povedala s úsmevom.

„Ach, to nestojí za reč. Malý anjel strážny, to som ja. Strašne rada pomáham ľuďom.“ Na vonkajšej bráne cvakla závora a ona pozrela von oknom. „Vracia sa manžel. Arthur, máme návštevu.“

Vyšla do haly a vrátila sa s mužom, ktorý vyzeral trochu zarazený. Bol chudý a bledý a vyjadroval sa dosť ťažkopádne.

„Táto pani spadla... práve pred našou bránou. Prirodzene, priviedla som ju dnu.“

„Vaša žena je veľmi láskavá, pán...?“

„Badcock.“

„Pán Badcock. Obávam sa, že mala so mnou veľa starostí.“

„Ach, pre Heather je to maličkosť. Heather veľmi rada pomáha.“ Zvedavo pozrel na slečnu Marplovú. „Mali ste niekam namierené?“

„Nie, len sa prechádzam. Bývam v St. Mary Meade v dome za farou. Volám sa Marplová.“

„No ale toto!“ zvolala Heather. „Tak vy ste slečna Marplová. Už som o vás počula. Vy máte prsty vo všetkých vraždách.“

„Heather! Čo tým...?“

„Ale veď vieš, ako to myslím. Nie že má v nich naozaj prsty, ale ich rieši. Je to tak, nemám pravdu?“

Slečna Marplová skromne zamrmlala, že mala do činenia s vraždou raz či dvakrát.

„Počula som, že aj v tejto dedine boli nejaké vraždy. Raz večer sa o tom rozprávalo v klube, kde sa hráva bingo. Jedna sa stala v Gossingtonskom sídle. Nekúpila by som dom, kde niekoho zavraždili. Bola by som presvedčená, že v ňom straší.“

„Tá vražda sa nestala v Gossingtonskom sídle. Mŕtvolu ta iba preniesli.“

„Vraj ju našli v knižnici na rohožke pred kozubom?“

Slečna Marplová prikývla.

„Kto by si to pomyslel? Hádám o tom nakrútiť film. Možno preto kúpila Gossingtonské sídlo Marina Greggová.“

„Marina Greggová?“

„Áno. Aj s manželom. Zabudla som, ako sa volá... tuším je producent alebo režisér... Jason neviemaký. No Marina Greggová je rozkošná, nemám pravdu? Pochopiteľne, v posledných rokoch sme ju vo filmoch často nevideli – bola dlho chorá. Ale aj tak si myslím, že sa jej nikto nevyrovná. Videli ste ju v *Carmanelle*? Alebo v *Cene lásky* či v *Márii Stuartovej*? Nie je už najmladšia, no vždy bola vynikajúca herečka. Odmalička ju zbožňujem. V sedemnástich sa mi o nej snívalo. Najvzrušujúcejší okamih svojho života som prežila v deň, keď sa na Bermudách usporiadalo veľké predstavenie na podporu Sanity svätého Jána a Marina Greggová ho otvárala. Skoro som sa zbláznila od radosti a potom v ten veľký deň som dostala horúčku a lekár mi prikázal zostať doma. No ja som sa tak ľahko nevzdala. Vlastne som sa ani tak zle necítila. Vstala som z postele, natrela som si tvár silnou vrstvou mejkapu a šla som. Predstavili ma Marine Greggovej, takmer tri minúty sa so mnou zhovárala a dala mi autogram. Bolo to fantastické. Nikdy na ten deň nezabudnem.“

Slečna Marplová na ňu uprene hľadela. „Dúfam, že to nemalo nijaké... nepriaznivé následky?“ spýtala sa úzkostlivo.

Heather Badcocková sa zasmiala. „Vôbec nie. Nikdy som sa necítila lepšie. Chcem tým povedať, že ak človek niečo chce, musí riskovať. Ja vždy riskujem.“

Znovu sa jej z hrdla vydral šťastný, prenikavý smiech.

„Heather nepozná prekážky,“ s obdivom poznamenal Arthur Badcock, „so všetkým si vie rady.“

„Alison Wildová,“ zahundrala slečna Marplová a spokojne prikývla.

„Prosím?“ opýtal sa pán Badcock.

„Nič. Len som si na kohosi spomenula.“

Heather na ňu zvedavo pozrela.

„Vy mi ju pripomínate. To je všetko.“

„Naozaj? Dúfam, že bola milá.“

„Veľmi milá,“ povedala slečna Marplová pomaly. „Láskavá, energická, plná života.“

„Ale predpokladám, že mala aj chyby,“ zasmiala sa Heather. „Ja ich mám.“

„Nuž, Alison videla vždy jasne iba svoje stanovisko a ani nepomyslela na to, ako sa to navonok môže javiť alebo vplývať na iných ľudí.“

„Ako vtedy, keď si prichýlila tú rodinu, ktorá sa vysťahovala z asanovaného domu, a potom odišli so všetkými našimi čajovými lyžičkami,“ povedal Arthur.

„Ale, Arthur...! Nemohla som ich predsa poslať preč. Nebolo by to pekné.“

„Boli to rodinné lyžičky,“ smutne si vzdychol pán Badcock. „Georgiánske. Patrili mojej prastarej matke.“

„Ach, zabudni už konečne na tie staré lyžičky, Arthur. Stále to omieľaš.“

„Bohužiaľ, zabúdanie nie je moja silná stránka.“

„A čo robí vaša priateľka teraz?“ opýtala sa Heather slečna Marplovej so srdečným záujmom.

Slečna Marplová odvetila až po chvíľke mlčania.

„Alison Wildová? Ach... zomrela.“

3

„Som rada, že som znovu doma,“ povedala pani Banttryová. „Aj keď som sa, prirodzene, mala vynikajúco.“

Slečna Marplová uznanlivo prikývla a vzala si od priateľky šálku čaju.

Keď plukovník Bantry pred niekoľkými rokmi zomrel, pani